

ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ

ໂດຍ ແອວເດີ ດີ ທອດ ຄຣິສໂຕເຟີສັນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ພວກເຮົາມີຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ ມີຄວາມຮັກແພງຫລາຍຕໍ່ຊິດສະເຕີແບັກ, ຊິດສະເຕີອອນເຣດ, ແລະ ຊິດສະເຕີທອມສັນ, ພ້ອມດ້ວຍກຳມະການຂອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະນຳອີກ.

ບໍ່ດົນມານີ້ເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າສາທາລະນະຊົນມີຄວາມສົນໃຈໃນຄວາມເຊື່ອຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ນີ້ຄືບາງສິ່ງທີ່ເຮົາກາຍເປັນ ເພາະຫວັງຈາກທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ຈຸດປະສົງ ຂັ້ນຕົ້ນຂອງສາດສະໜາຈັກແມ່ນຈະສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຄຳສອນຂອງພຣະອົງ, ໃນ ໂລກທຸກບ່ອນ (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 28:19–20; D&C 112:28). ແຕ່ເຮົາຕ້ອງຍອມຮັບວ່າເຄີຍມີ ແລະ ຍັງ ມີຄວາມສັບສົນຢູ່ກ່ຽວກັບຄຳສອນ ແລະ ເຖິງທີ່ມາຂອງມັນ. ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວໃນມື້ນີ້.

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສອນພຣະຄຳຂອງພຣະອົງໃນຈຸດສຸດຍອດຂອງເວລາ ແລະ ອັກຄະສາວິກຂອງ ພຣະອົງໄດ້ດື່ນລົນຢ່າງໜັກເພື່ອຮັກສາມັນໄວ້ຈາກການໂຈມຕີຂອງປະເພນີ ແລະ ປັດຊະຍາທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ຈົດໝາຍຢູ່ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ໄດ້ບອກເຖິງເຫດການຫລາຍຢ່າງວ່າການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອອັນຮ້າຍແຮງ ແລະ ມີຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍໄດ້ ເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວໃນຊ່ວງໄລຍະການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງອັກຄະ ສາວິກ.¹

ສັດຕະວັດຕ່າງໆມາຫວັງຈາກນັ້ນໄດ້ຮັບແສງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນສອງໃສ່ເປັນບາງຄັ້ງຈົນເຖິງໃນສັດຕະວັດທີ 19, ແສງອາລຸນອັນຮຸ່ງເຫລື້ອມຂອງພຣະກິດຕິຄຸນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ໃນໂລກ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະ ຄຣິດ, ອັນເຕັມປຽມ ແລະ ສົມບູນ, ໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາສູ່ໂລກອີກ. ວັນເວລາອັນຮຸ່ງໂລດນີ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ ເມື່ອ, ເລົາແສງ “ທີ່ແຈ້ງກວ່າແສງຕາເວັນ” (Joseph Smith—History 1:16), ພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສິ່ງ ທີ່ກາຍເປັນການເປີດເຜີຍຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ມາກັບອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດນຳອີກ.

ໃນການເປີດເຜີຍເຫລົ່ານີ້ ເຮົາພົບວ່າ ອາດເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເອີ້ນວ່າ ຈຸດໃຈກາງຂອງຄຳສອນຂອງ ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໃໝ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຢຊູ ພຣະອົງເອງໄດ້ ອະທິບາຍວ່າ ຄຳສອນໃນຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ ທີ່ມີບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມມອນ: ປະຈັກພະຍານອີກຢ່າງ ໜຶ່ງເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແມ່ນ:

“ນີ້ຄືຄຳສອນຂອງເຮົາ, ແລະ ມັນເປັນຄຳສອນ ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ແລະ ເຮົາເປັນ ພະຍານເຖິງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບິດາເປັນພະຍານເຖິງເຮົາ, ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນພະຍານ ເຖິງພຣະບິດາ ແລະ ເຖິງເຮົາ, ແລະ ເຮົາເປັນພະຍານວ່າ ພຣະບິດາໄດ້ບັນຊາໃຫ້ມະນຸດທັງປວງຢູ່ທຸກ ທົນທຸກແຫ່ງກັບໃຈ ແລະ ເຊື່ອໃນເຮົາ.

“ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາ, ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ, ຜູ້ນັ້ນຈະລອດ; ແລະ ເຂົາຈະເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບ ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນມູນມໍລະດົກ.

“ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນເຮົາ, ແລະ ບໍ່ຮັບບັບຕິສະມາ, ຈະຕ້ອງອັບປະໂຫຍດ.

“ ... ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຍ່ອມເຊື່ອໃນພຣະບິດາຄືກັນ; ແລະ ຕໍ່ຜູ້ນັ້ນພຣະບິດາຈະເປັນ ພະຍານເຖິງເຮົາ, ເພາະພຣະອົງຈະສະເດັດມາຢັ້ງຢາມຜູ້ນັ້ນດ້ວຍໄຟ ແລະ ດ້ວຍພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ. ...

“ຕາມຈິງ, ຕາມຈິງແລ້ວເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າ, ວ່ານີ້ຄືຄຳສອນຂອງເຮົາ, ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສ້າງຢູ່ໃນຄຳສອນ ນີ້ຍ່ອມສ້າງຢູ່ເທິງດານຫີນຂອງເຮົາ ແລະ ປະຕູນະລິກຈະເອົາຊະນະເຂົາບໍ່ໄດ້.” (3 ນິໄຟ 11:31–35, 38–39).

ນີ້ຄືຂ່າວສານຂອງເຮົາ, ດານຫີນທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນເທິງນັ້ນ, ເປັນພື້ນຖານຂອງທຸກສິ່ງໃນສາດສະໜາຈັກ. ດັ່ງ ທີ່ທຸກສິ່ງທັງປວງມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ຄຳສອນນີ້ບໍລິສຸດ, ມັນແຈ່ມແຈ້ງ, ມັນງ່າຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ—ແມ່ນແຕ່ ເດັກນ້ອຍກໍເຂົ້າໃຈ. ດ້ວຍໃຈອັນຊື່ນຊົມ, ເຮົາໄດ້ຂໍເຊີນທຸກຄົນໃຫ້ຮັບເອົາ.

ໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ, “ພວກເຮົາເຊື່ອທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ເປີດເຜີຍມາ, ທັງໝົດທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍຢູ່ໃນຂະນະນີ້ ແລະ ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍ ເລື່ອງສຳຄັນ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ອີກຫລາຍເລື່ອງກ່ຽວກັບອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ

1:9). ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຍັງມີຫລາຍສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ເທື່ອ, ຄວາມຈິງ ແລະ ຄຳສອນທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບໄດ້ມາເຖິງ ແລະ ຈະມາເຖິງສະເໝີຜ່ານການເປີດເຜີຍຈາກສະຫວັນ. ໃນປະເພນີຂອງບາງສາດສະໜາ, ນັກຄົ້ນຄວ້າ ເລື່ອງສາດສະໜາໄດ້ປະກາດເຖິງການສອນທີ່ເທົ່າທຽມກັນຂອງນັກເທດສະໜາ ແລະ ຄຳສອນອາດກາຍ ເປັນຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ ຫລື ກາຍເປັນການແຂ່ງຂັນລະຫວ່າງກຸ່ມເຂົາເຈົ້າ. ບາງກຸ່ມເພິ່ງພາອາໄສ ສະພາຂອງກຸ່ມໄວກາງຄົນ ແລະ ຄຳສອນຂອງພວກເຂົາ. ບາງກຸ່ມໄດ້ເນັ້ນໜັກຢູ່ກັບການໃຫ້ເຫດຜົນຈາກ ຄຳສອນ ຫລື ຈາກພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ ແລະ ການແປຂອງມັນ. ເຮົາກໍສິ່ງເສີມການສຶກສາທີ່ເສີມຄວາມ ເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ໃນສາດສະໜາຈັກໃນທຸກວັນນີ້, ດັ່ງເຊັ່ນໃນສະໄໝໂບຮານ, ຊຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຄຳສອນຂອງ ພຣະຄຣິດ ຫລື ການດັດແປງຄຳສອນທີ່ຜິດ ຄືເປົ້າໝາຍຂອງການເປີດເຜີຍຈາກສະຫວັນຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ດ້ວຍສິດອຳນາດຂອງການເປັນອັກຄະສາວິກ.²

ໃນປີ 1954, ປະທານເຈ ຣູເບັນ ຄະລາກ ຈູເນຍ, ຕອນນັ້ນເປັນທີ່ປຶກສາໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ, ໄດ້ ອະທິບາຍກ່ຽວກັບວ່າ ຄຳສອນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນສາດສະໜາຈັກ ແລະ ເປັນບົດບາດທີ່ສຳຄັນທີ່ ສຸດຂອງປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ. ໃນການກ່າວເຖິງສະມາຊິກຂອງຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາ ອັກຄະສາວິກສິບສອງ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ເຮົາຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ບາງຄົນໄດ້ຖືກມອບໝາຍ ການເອີ້ນພິເສດບາງຢ່າງ; ພວກເພິ່ນໄດ້ຮັບຂອງປະທານພິເສດ; ພວກເພິ່ນໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນ ສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ, ຊຶ່ງມອບຂອງປະທານພິເສດທາງວິນຍານທີ່ກ່ຽວພັນກັບ ການສອນຜູ້ຄົນຂອງພວກເພິ່ນ. ພວກເພິ່ນມີສິດ, ມີອຳນາດ, ແລະ ມີສິດອຳນາດທີ່ຈະປະກາດຄວາມໃນ ໃຈ ແລະ ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ, ຂຶ້ນກັບອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດທັງໝົດຂອງ ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຄົນອື່ນໆບໍ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ ແລະ ສິດອຳນາດພິ ເສດນີ້ໃນການສອນຂອງພວກເພິ່ນ; ພວກເພິ່ນມີອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດທີ່ຈຳກັດໃນການສອນ ຊຶ່ງເຈົ້າ ໜ້າທີ່ຄົນອື່ນໆຂອງສາດສະໜາຈັກກໍເປັນເຊັ່ນນີ້ຄືກັນ, ເພາະພວກເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນ ສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້, ດັ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນ, ປະທານຂອງ ສາດສະໜາຈັກໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ເພາະເພິ່ນເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດ ເຜີຍສຳລັບສາດສະໜາຈັກທັງໝົດ.”³

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເປີດເຜີຍພຣະປະສົງ ແລະ ຄຳສອນຂອງພຣະອົງແກ່ສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍໃນທາງໃດ? ພຣະອົງອາດກະທຳໂດຍທາງຜູ້ສິ່ງຂ່າວ ຫລື ໂດຍທາງພຣະອົງເອງ. ພຣະອົງອາດກ່າວໂດຍສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງເອງ ຫລື ໂດຍສຸລະສຽງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ການຕິດ ຕໍ່ທາງວິນຍານທີ່ເປັນຖ້ອຍຄຳ ຫລື ເປັນຄວາມຮູ້ສຶກ ທີ່ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈເກີນກວ່າຖ້ອຍຄຳຈະກ່າວໄດ້ (ເບິ່ງ 1 ນິໄຟ 17:45; D&C 9:8). ພຣະອົງອາດກ່າວດ້ວຍພຣະອົງຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເປັນສ່ວນ ຕົວ ຫລື ຕໍ່ສະພາ (ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 27:1–8).

ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງສອງເລື່ອງຢູ່ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່. ເລື່ອງທຳອິດເປັນການເປີດເຜີຍໂດຍຕົງຕໍ່ຜູ້ນຳຂອງສາດສະໜາຈັກ. ໃນຕອນຕົ້ນຂອງພຣະທຳກິດຈະການ, ເຮົາເຫັນອັກຄະສາວິກຂອງພຣະຄຣິດປະກາດຂ່າວສານຂອງພຣະກິດຕິຄຸນແກ່ຊາວຍິວເທົ່ານັ້ນ, ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຂອງພຣະເຢຊູ” (ມັດທາຍ 15:24), ແຕ່ບັດນີ້ ໃນເສັ້ນປະຫວັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເວລາໄດ້ມາເຖິງທີ່ຈະປ່ຽນ. ຕອນຢູ່ເມືອງຍົບປາ, ເປໂຕໄດ້ຝັນ ຊຶ່ງໃນຄວາມຝັນນັ້ນ ເພິ່ນເຫັນສັດຊະນິດຕ່າງໆຈາກສະຫວັນໄດ້ຖືກຢ່ອນລົງມາສູ່ໂລກໃນ “ຜ້າຜືນໃຫຍ່ມີເຊືອກຜູກທັງສີ່ແຈ” (ກິດຈະການ 10:11) ແລະ ໄດ້ຖືກບັນຊາໃຫ້ “ຂ້າກິນເສຍ” (ກິດຈະການ 10:13). ເປໂຕບໍ່ກ້າເຮັດ ເພາະສັດບາງຊະນິດ “ບໍ່ສະອາດ” ອີງຕາມກິດຂອງໂມເຊ, ແລະ ເປໂຕກໍບໍ່ເຄີຍລ່ວງລະເມີດພຣະບັນຍັດທີ່ສັ່ງຫ້າມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສຽງໄດ້ກ່າວກັບເປໂຕໃນຄວາມຝັນວ່າ, “ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະກາດວ່າຖືກຊຳລະແລ້ວຢ່າຖືວ່າເປັນສິ່ງຕ້ອງຫ້າມເລີຍ” (ກິດຈະການ 10:15).

ຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຝັນນັ້ນໄດ້ແຈ່ມແຈ້ງຂຶ້ນ ເມື່ອບໍ່ດົນຫລັງຈາກນັ້ນ ຊາຍຫລາຍຄົນໄດ້ຖືກສົ່ງມາຈາກນາຍຮ້ອຍຄົນໂຣມຊີໂກເນລີໂອ ມາຫາເປໂຕ ຂໍໃຫ້ເພິ່ນໄປສອນຫົວໜ້າຂອງພວກເຂົາ. ໂກເນລີໂອໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນກຸ່ມໃຫຍ່ສົມຄວນທີ່ເປັນຍາດຕິພັນໜຶ່ງ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເຫັນເຖິງຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຮັບເອົາຂ່າວສານຂອງເພິ່ນ, ເປໂຕໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ພຣະເຈົ້າໄດ້ໂຜດສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າບໍ່ຕ້ອງຖືຄົນໃດຄົນໜຶ່ງວ່າເປັນຄົນຕ້ອງຫ້າມ ຫລື ເປັນມົນທົນ. ...

“... ພຣະເຈົ້າເຮັດກັບທຸກຄົນໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າຜູ້ໃດ:

“ທຸກຄົນບໍ່ວ່າຊາດໃດກໍຕາມ ທີ່ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຊອບທຳກໍເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະອົງ.” (ກິດຈະການ 10:28, 34–35; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 17–24 ນຳອີກ).

“ຂະນະທີ່ເປໂຕຍັງກ່າວຢູ່ນັ້ນ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍລົງມາເທິງທຸກຄົນ ທີ່ກຳລັງຟັງຖ້ອຍຄຳນັ້ນ.

“ສ່ວນຜູ້ເຊື່ອ [ຜູ້ໄປກັບເປໂຕ] ຄືຄົນຍິວ ຕ່າງກົງດັງ ... ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໂຜດປະທານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດຄືກັນ.

“... ແລ້ວເປໂຕໄດ້ຕອບວ່າ,

“ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຄືກັນກັບພວກເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນ, ຄົງບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຫ້າມພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນໍ້າ?” (ກິດຈະການ 10:44–47).

ໂດຍປະສົບການນີ້ ແລະ ການເປີດເຜີຍຕໍ່ເປໂຕ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປັບປຸງການປະຕິບັດຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ສານຸສິດຂອງພຣະອົງເຂົ້າໃຈຄໍາສອນຫລາຍຂຶ້ນ. ແລະ ສະນັ້ນການສອນພຣະກິດຕິຄຸນຈຶ່ງໄດ້ຂະຫຍາຍອອກໄປທຸກທິນທຸກແຫ່ງ.

ຕໍ່ມາຢູ່ໃນພຣະຄໍາກິດຈະການ, ເຮົາພົບເຫັນຕົວຢ່າງທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ, ເທື່ອນີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການເປີດເຜີຍເລື່ອງຄໍາສອນ ມາເຖິງຕອນປະຊຸມສະພາ. ມີການບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນເລື່ອງພິທີຕັດ ວ່າຄວນນັບຖືວ່າເປັນພຣະບັນຍັດຂໍ້ໜຶ່ງຫລືບໍ່ໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຕາມກິດຂອງໂມເຊ (ເບິ່ງ ກິດຈະການ 15:1, 5). “ຝ່າຍພວກອັກຄະສາວິກ ແລະ ພວກເຖົ້າແກ່ ກໍໄດ້ປະຊຸມກັນພິຈາລະນາບັນຫານີ້” (ກິດຈະການ 15:6). ບັນທຶກຂອງເຮົາກ່ຽວກັບການປະຊຸມສະພານີ້ບໍ່ຄົບຖ້ວນ, ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ຖືກບອກວ່າຫລັງຈາກ “ໄດ້ຖຽງກັນເປັນເວລາຍືດຍາວແລ້ວ” (ກິດຈະການ 15:7), ເປໂຕ, ອັກຄະສາວິກຜູ້ໃຫຍ່, ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ປະກາດສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຍືນຍັນແກ່ເພິ່ນ. ເພິ່ນໄດ້ເຕືອນສະພາວ່າ ເມື່ອພຣະກິດຕິຄຸນເລີ່ມຖືກສອນໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດໃນບ້ານຂອງໂກເນລີໂອ, ເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່າໆກັບຊາວຍິວທີ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ. ເພິ່ນເວົ້າວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດກັບພວກເຮົາແຕກຕ່າງຈາກພວກເຂົາ, ໄດ້ອະໄພບາບກໍາຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ.

“ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢາກທົດລອງພວກເຈົ້າ, ໂດຍວາງພາລະອັນໜັກໃສ່ເທິງຫລັງຂອງພິນ້ອງ?”

“ແຕ່ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າພວກເຮົາພື້ນດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຄືກັນກັບພວກເຂົາ” (ກິດຈະການ 15:9–11; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 8 ນໍາອີກ).

ຫລັງຈາກໂປໂລ, ບາຣະນາບາ, ແລະ ບາງເທື່ອຄົນອື່ນໆອີກໄດ້ກ່າວເພື່ອສະໜັບສະໜູນການປະກາດຂອງເປໂຕ, ຢາໂກໂບໄດ້ສະເໜີການຕັດສິນໃຈນັ້ນໂດຍການຂຽນຈົດໝາຍໄປເຖິງສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ສະພາໄດ້ຖືກລົງກັນ “ເຫັນພ້ອມພຽງກັນ” (ກິດຈະການ 15:25; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 12–23 ນໍາອີກ). ໃນຈົດໝາຍປະກາດເຖິງການຕັດສິນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ, ອັກຄະສາວິກໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຫັນດີພ້ອມກັບພວກເຮົາແລ້ວ” (ກິດຈະການ 15:28), ຫລື ອີກປະກາດໜຶ່ງ, ການຕັດສິນໃຈນີ້ມາເຖິງໂດຍການເປີດເຜີຍຈາກສະຫວັນຜ່ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ແບບແຜນດຽວກັນນີ້ຍັງຖືກປະຕິບັດຢູ່ໃນທຸກວັນນີ້ໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດພື້ນພູຄົນມາໃໝ່. ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກອາດປະກາດ ຫລື ແປຄຳສອນອີງຕາມການເປີດເຜີຍທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບ (ເບິ່ງ, ຍົກຕົວຢ່າງ, D&C 138). ການແປຄຳສອນອາດມາເຖິງຜ່ານການປະຊຸມຂອງສະພາຂອງຝ່າຍປະທານ ສູງສຸດ ແລະ ອັກຄະສາວິກສິບສອງ (ເບິ່ງ, ຍົກຕົວຢ່າງ, Official Declaration 2). ການສົນທະນາ ຂອງສະພາມັກຈະຮ່ວມດ້ວຍຂໍ້ອ້າງອີງຈາກພຣະຄຳພີ, ຄຳສອນຂອງຜູ້ນຳຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ການ ປະຕິບັດ. ແຕ່ສຸດທ້າຍ, ເຊັ່ນດຽວກັບສາດສະໜາຈັກຢູ່ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່, ຈຸດປະສົງຄືບໍ່ພຽງແຕ່ເຫັນ ພ້ອມກັນໃນບັນດາສະມາຊິກຂອງສະພາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຈາກພຣະເຈົ້ານຳອີກ. ມັນເປັນ ຂັ້ນຕອນທີ່ຮ່ວມດ້ວຍທັງເຫດຜົນ ແລະ ສັດທາ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພຣະດຳລັດ ແລະ ພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ⁴

ໃນເວລາດຽວກັນ ຄວນຈື່ຈຳວ່າ ບໍ່ແມ່ນການຖະແຫລງທຸກຢ່າງຂອງຜູ້ນຳຂອງສາດສະໜາຈັກ, ໃນອາດິດ ຫລື ໃນປະຈຸບັນ, ເປັນຄຳສອນທີ່ຈຳເປັນ. ມັນເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈທົ່ວໄປໃນສາດສະໜາຈັກວ່າ ການຖະ ແຫລງທີ່ກ່າວໂດຍຜູ້ນຳຄົນໜຶ່ງ ໃນໂອກາດໃດໜຶ່ງ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຈະກ່ຽວພັນກັບໂອກາດນັ້ນ ໂດຍສະ ເພາະ, ຊຶ່ງໄດ້ໂຕ້ຕອງຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ, ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງໃຫ້ເປັນການຖະ ແຫລງເປັນທາງການສຳລັບສາດສະໜາຈັກທັງໝົດ. ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ສອນວ່າ “ສາດສະດາ ເປັນສາດສະດາພຽງແຕ່ເມື່ອເພິ່ນປະພຶດຕົວເຊັ່ນນັ້ນ.”⁵ ປະທານຄະລາກ, ທີ່ກ່າວເຖິງຜ່ານມາ ໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລົ່າເລື່ອງໜຶ່ງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງຕອນຍັງນ້ອຍທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ເລື່ອງທີ່ເພິ່ນເລົ່າແມ່ນກ່ຽວກັບຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຂອງການເດີນທາງມາຂອງກອງທັບຈອນສັນ, ບະລາເດີ ບຣິກຳ ໄດ້ສັ່ງສອນຜູ້ຄົນໃນກອງປະຊຸມຕອນເຊົ້າຕອນ ທີ່ຕົກໃຈເລື່ອງການເດີນມາໃກ້ຂອງກອງທັບ ແລະ ປະກາດເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຂັບໄລ່ເຂົາເຈົ້າກັບໄປ. ໃນກອງປະຊຸມຕອນບ່າຍ ເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ກ່າວວ່າ ບຣິກຳ ຍັງ ໄດ້ກ່າວໃນຕອນເຊົ້າ, ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກ່າວໃນຕອນນີ້. ແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ກ່າວ, ຊຶ່ງເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຕອນເຊົ້າຂອງມື້ນັ້ນ. ...

“... ສາດສະໜາຈັກຈະຮູ້ໂດຍປະຈັກພະຍານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ວ່າພວກອ້າຍນ້ອງຜູ້ທີ່ກ່າວນັ້ນ ໄດ້ກ່າວຄວາມຄິດຄວາມເຫັນທີ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຫລືບໍ່, ແລະ ເມື່ອເວລາມາເຖິງ ຄວາມຮູ້ນັ້ນຈະສະແດງໃຫ້ປະຈັກ.”⁶

ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ຍືນຍັນບົດບາດອັນສຳຄັນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໃນຄຳສອນຂອງເຮົາ ໃນປະໂຫຍດທີ່ເດັດຂາດ ດັ່ງນີ້: “ຫລັກທຳຂັ້ນພື້ນຖານຂອງສາດສະໜາຂອງເຮົາແມ່ນປະຈັກພະຍານຂອງ ອັກຄະສາວິກ ແລະ ສາດສະດາ ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ, ວ່າພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພຣະຊົນ, ໄດ້ຖືກຝັງ, ແລະ

ໄດ້ຄືນມີຊີວິດໃນມື້ທີສາມ, ແລະ ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປສະຫວັນ; ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວພັນກັບສາດສະໜາຂອງເຮົາ ພຽງແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ເອົາມາຕື່ມໃສ່ເທົ່ານັ້ນ.”⁷ ປະຈັກພະຍານຂອງໂຈເຊັບ ສະມິດ ເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແມ່ນວ່າ ພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່, ເພາະເພິ່ນໄດ້ເຫັນພຣະອົງ ແມ່ນແຕ່ຢູ່ເບື້ອງພຣະທັດຂວາຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຍິນສຽງກ່າວເປັນປະຈັກພະຍານວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະອົງອົງດຽວທີ່ຖືກກຳເນີດຂອງພຣະບິດາ (ເບິ່ງ D&C 76:23; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 22 ນຳອີກ). ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທຸກຄົນ ຜູ້ໄດ້ຍິນ ຫລື ອ່ານຂ່າວສານນີ້ ໃຫ້ສະແຫວງຫາຜ່ານການອະທິຖານ ແລະ ສຶກສາພຣະຄຳພີ ທີ່ເປັນພະຍານອັນດຽວກັນນັ້ນ, ລັກສະນະແຫ່ງສະຫວັນ, ການຊົດໃຊ້, ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ການຮັບເອົາຄຳສອນຂອງພຣະອົງໂດຍການກັບໃຈ, ຮັບບັບຕິສະມາ, ຮັບເອົາຂອງປະທານສັກສິດແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຕາມກົດ ແລະ ພັນທະສັນຍາແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຕະຫລອດຊີວິດຂອງທ່ານ.

ໃນຂະນະທີ່ບຸນອິດສະເຕີໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງການເປັນພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ພຣະເຢຊູແຫ່ງນາຊາເຣັດເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນພຣະເມຊີອາທີ່ທຳນາຍໄວ້ໃນສະໄໝໂບຮານ. ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດຜູ້ໄດ້ຮັບທຸກທໍລະມານຢູ່ໃນສວນເຄັດເຊມາເນ, ໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ໄດ້ຖືກຝັງໄວ້, ແລະ ໄດ້ຄືນມີຊີວິດໃນມື້ທີສາມແທ້ໆ. ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດແລ້ວ, ຊຶ່ງຜ່ານພຣະອົງເຮົາຈະໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດ ແລະ ຖືກໄຖ່ ແລະ ຮັບຄວາມສູງສົ່ງໃນອານາຈັກສະຫວັນຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືຄຳສອນຂອງເຮົາ, ຍືນຍັນປະຈັກພະຍານທີ່ຜ່ານມາເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ເປັນພະຍານອີກສຳລັບວັນເວລາຂອງເຮົາ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Neal A. Maxwell, “From the Beginning,” *Ensign*, Nov. 1993, 18–19:

“ຢາໂກໂບໄດ້ບັນຍາຍກ່ຽວກັບ ‘ການຕໍ່ສູ້ ແລະ ຜິດຖຽງກັນໃນບັນດາ’ ສາດສະໜາຈັກ (ຢາໂກໂບ 4:1). ໂປໂລໄດ້ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າກ່ຽວກັບ ‘ຄວາມແຕກແຍກ’ ໃນສາດສະໜາຈັກ ແລະ ກ່າວວ່າ ‘ຝູງໜ້າໄນທີ່ຮ້າຍກາດ’ ຈະບໍ່ໄວ້ຊີວິດ ‘ຝູງແກະ’ (1 ໂກຣິນໂທ 11:18; ກິດຈະການ 20:29–31). ເພິ່ນຮູ້ວ່າການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອໄດ້ມາເຖິງ ແລະ ໄດ້ຂຽນເຖິງຊາວເທຊະໂລນິກວ່າ ການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ ‘ຍົກເວັ້ນແຕ່ຈະມີການຕົກກ່ອນ’; ໄດ້ແນະນຳຕໍ່ວ່າ ‘ຄວາມຊົ່ວອະທຳກຳເນີນການຢູ່’ (2 ເທຊະໂລນິກ 2:3, 7).

“ໃກ້ຕອນທ້າຍ, ໂປໂລໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອວ່າ: ‘ທຸກຄົນໃນແຂວງເອເຊຍໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາ’ (2 ຕີໂມທຽວ 1:15). ...

“ການຫລິ້ນຊູ້ ແລະ ການຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມຢ່າງຫລວງຫລາຍເຮັດໃຫ້ກຸ່ມອັກຄະສາວິກມີຄວາມເປັນຫວ່າງ (ເບິ່ງ 1 ໂກຣິນໂທ 5:9; ເອເຟໂຊ 5:3; ຢູດາ 1:7). ໂຍຮັນ ແລະ ໂປໂລ ທັງສອງມີຄວາມໂສກເສົ້າເມື່ອເຫັນວ່າມີອັກຄະສາວິກປອມປະກົດຂຶ້ນ (ເບິ່ງ 2 ໂກຣິນໂທ 11:13; ພຣະນິມິດ 2:2). ສາດສະໜາຈັກຖືກໂຈມຕີ. ບາງຄົນບໍ່ພຽງແຕ່ໜີໄປເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານນຳອີກ. ໃນໂອກາດໜຶ່ງ, ໂປໂລໄດ້ຍືນຢູ່ຄົນດຽວ ແລະ ຮ້ອງທຸກວ່າ ‘ທຸກຄົນປະຖິ້ມເຮົາ’ (2 ຕີໂມທຽວ 4:16). ເພິ່ນຍັງໄດ້ປະນາມຜູ້ທີ່ ‘ເຮັດໃຫ້ບັນດາຄອບຄົວທັງໝົດປັ່ນປ່ວນ’ (ຕີໂຕ 1:11).

“ຜູ້ນຳບາງຄົນໃນທ້ອງຖິ່ນກະບົດ, ເຊັ່ນດຽວກັບຄົນໜຶ່ງທີ່ຮັກພຣະອາຈານ, ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບພື້ນຜິວຂອງລາວ (ເບິ່ງ 3 ໂຍຮັນ 1:9–10).

ໃນຊ່ວງໄລຍະຫລາຍປີ, ດັ່ງທີ່ແອວເດີ ນຽວ ເອ ແມັກສະແວວ ໄດ້ກ່າວ, “ເຫດຜົນ, ປະເພນີທາງປັດຊະຍາຂອງຊາວກະຣິກ, ມີອຳນາດແລ້ວຖືກປ່ຽນໄປ, ອີງຕໍ່ການເປີດເຜີຍ, ຊຶ່ງບາງທີເປັນເພາະຊາວຄຣິດສະຕຽນທີ່ຫວັງດີຜູ້ປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນທົ່ວໄປເຫລື້ອມໃສກັບຄວາມເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາ.”

2. ອັກຄະສາວິກ ແລະ ສາດສະດາດັ່ງເຊັ່ນໂຈເຊັບ ສະມິດ ປະກາດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ເຮົາເຊື່ອຊາຍ ແລະ ຍິງໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເດັກນ້ອຍສາມາດຮຽນ ແລະ ຖືກນຳພາໄດ້ ໂດຍການດົນໃຈຈາກສະຫວັນໃນການຕອບຕໍ່ຄຳອະທິຖານ ແລະ ການສຶກສາພຣະຄຳພີ. ເຊັ່ນດຽວກັບໃນວັນເວລາຂອງອັກຄະສາວິກໃນສະໄໝໂບຮານ, ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຮັບຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ການຕິດຕໍ່ກັບພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງພວກເຂົາເປັນໄປໄດ້ ຫລື, ອີກປະການໜຶ່ງ, ການເປີດເຜີຍສ່ວນຕົວເປັນໄປໄດ້ (ເບິ່ງ ກິດຈະການ 2:37–38). ໃນທາງນີ້, ສາດສະໜາຈັກຈຶ່ງກາຍເປັນກຸ່ມຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຈະເລີນ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ທາງວິນຍານ ຜູ້ຊຶ່ງສັດທາບໍ່ໄດ້ມີດມົນ ແຕ່ເຫັນແຈ້ງ—ໄດ້ຮັບ ແລະ ຖືກຍືນຍັນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ນີ້ບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າສະມາຊິກທຸກຄົນກ່າວແທນສາດສະໜາຈັກ ຫລື ສາມາດອະທິບາຍຄຳສອນຂອງສາດສະໜາຈັກໄດ້ ແຕ່ວ່າແຕ່ລະຄົນສາມາດຮັບການຊີ້ນຳຈາກສະຫວັນ ໃນການປະເຊີນກັບການທ້າທາຍ ແລະ ໂອກາດໃນຊີວິດຂອງເຂົາ.

3. J. Reuben Clark Jr., “When Are Church Leaders’ Words Entitled to Claim of Scripture?” *Church News*, July 31, 1954, 9–10; see also Doctrine and Covenants 28:1–2, 6–7, 11–13.

4. ເງື່ອນໄຂສໍາລັບການຕຽມພ້ອມ ແລະ ຄວາມເໝາະສົມຂອງສະມາຊິກໃນສະພາແມ່ນ “ຄວາມຊອບທຳ, ... ຄວາມບໍລິສຸດ, ແລະ ຄວາມຕໍ່າຕ້ອຍໃນໃຈ, ຄວາມອ່ອນໂຍນ ແລະ ອົດກັ້ນດົນນານ, ... ສັດທາ, ແລະ ຄຸນງາມຄວາມດີ, ແລະ ຄວາມຮູ້, ຄວາມຢັບຢ້ຽມຕົນ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມເປັນເໝືອນພຣະເຈົ້າ, ຄວາມກະລຸນາສັນອ້າຍນ້ອງ ແລະ ຄວາມໃຈບຸນ;

“Because the promise is, if these things abound in them they shall not be unfruitful in the knowledge of the Lord” (Doctrine and Covenants 107:30–31).

5. Joseph Smith, in *History of the Church*, 5:265.

6. J. Reuben Clark Jr., “Church Leaders’ Words,” 10. ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ພໍ່ເພິ່ນໄດ້ບອກເພິ່ນ ກ່ຽວກັບທ່ານບຣິກຳ ຍັງ, ປະທານຄະລາກໄດ້ຂຽນຕື່ມວ່າ:

“ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເຄີຍເປັນເຊັ່ນນີ້ມາກ່ອນຫລືບໍ່, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນຫລັກຫຳ—ວ່າ ແມ່ນແຕ່ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກອາດບໍ່ໄດ້ ‘ຖືກກະຕຸ້ນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,’ ເມື່ອເພິ່ນກ່າວກັບ ຜູ້ຄົນ. ມັນເຄີຍເກີດຂຶ້ນກ່ຽວກັບເລື່ອງຄຳສອນ (ຕາມປົກກະຕິແລ້ວກັບຄົນທີ່ສວຍໂອກາດ) ຕອນທີ່ ປະທານຂອງສາດສະໜາຈັກ ແລະ ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າໃນການປະກາດຄຳສອນນັ້ນ, ຜູ້ປະກາດບໍ່ໄດ້ ‘ຖືກກະ ຕຸ້ນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.’”

“ສາດສະໜາຈັກຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດເມື່ອບັນດາອ້າຍນ້ອງເຫລົ່ານັ້ນເໝາະສົມກັບເງື່ອນໄຂຂອງຖານະທີ່ວ່າ ຜູ້ ປະກາດໄດ້ຮັບ ‘ການກະຕຸ້ນຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ’ ຫລືບໍ່? ສາດສະໜາຈັກຈະຮູ້ໂດຍປະຈັກພະຍານ ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນກຸ່ມສະມາຊິກ, ວ່າອ້າຍນ້ອງຄົນນັ້ນໄດ້ ‘ຖືກກະຕຸ້ນໂດຍພຣະວິນຍານຫລືບໍ່’; ແລະ ເມື່ອເວລາມາເຖິງ ຄວາມຮູ້ນັ້ນຈະສະແດງໃຫ້ປະຈັກ” (J. Reuben Clark Jr., “Church Leaders’ Words,” 10).

7. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 49.